EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2013.2.13.
COM(2013) 77 final

TERMÉKBIZTONSÁGI ÉS PIACFELÜGYELETI CSOMAG

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE A TANÁCSNAK, AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS AZ EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁGNAK

a termékek forgalmazása tekintetében az akkreditálás és piacfelügyelet előírásainak megállapításáról és a 339/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. július 9-i 765/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet végrehajtásáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

{SWD(2013) 35 final}
{SWD(2013) 36 final}

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE A TANÁCSNAK, AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS AZ EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁGNAK

a termékek forgalmazása tekintetében az akkreditálás és piacfelügyelet előírásainak megállapításáról és a 339/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. július 9-i 765/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet végrehajtásáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

1. BEVEZETÉS

Ez a jelentés áttekintést ad a termékek forgalmazása tekintetében az akkreditálás és piacfelügyelet előírásainak megállapításáról és a 339/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 765/2008/EK rendelet (a továbbiakban: rendelet) végrehajtásáról. A rendeletet 2010. január 1-jétől kell alkalmazni. Fő célja annak biztosítása, hogy az uniós jog hatálya alá tartozó, az egységes piacon forgalmazott termékek megfeleljenek a vonatkozó követelményeknek, amelyek az egészség, a biztonság és más közérdek magas szintű védelméről gondoskodnak. E célból a rendelet akkreditációs és a piacfelügyeleti keretrendszert vezetett be.

A jelentést a tagállamokkal együttműködve a vezető tisztségviselők szabványosítási és megfelelőségértékelési politikával foglalkozó csoportja (az ún. „SOSG”) és egy ad hoc piacfelügyeleti csoport („SOGS-MSG”) készítette. A jelentés az Unió által finanszírozott megfelelőségértékelési, akkreditációs és piacfelügyeleti tevékenységek alkalmasságát is értékeli az uniós szakpolitikákban és jogszabályokban meghatározott követelmények fényében.

2. AKKREDITÁCIÓ

2.1. Nemzeti akkreditáló testületek

A 765/2008/EK rendelet első alkalommal vezetett be jogi keretet az akkreditációra vonatkozóan. E keret nemcsak a szabályozott ágazatra érvényes, hanem önkéntes alapon is alkalmazható. Célja az akkreditációnak mint a megfelelőségértékelési rendszer utolsó ellenőrzési szintjének megerősítése és a megfelelőségértékelés eredményeibe vetett bizalom fokozása, mind a piacok, mind pedig a hatóságok szükségleteinek kielégítése mellett.

A rendelet a nemzeti akkreditációs testületek számára számos általános elvet és követelményt megállapított[1]. Ezek a követelmények összhangban állnak az idevágó nemzetközi ISO/IEC-szabványokban világszerte elfogadott követelményekkel, bár közülük néhány még az alkalmazandó szabványokban meghatározott követelményeknél is szigorúbbnak fogható fel. Ez különösen azokra a követelményekre igaz, amelyek szerint tagállamonként csak egy akkreditációs

[1] Lásd a rendelet 4., 6. és 8. cikkét.

testület lehet, az akkreditáció hatósági tevékenység, az akkreditáció nem kereskedelmi tevékenység és nonprofit alapon működik, és az akkreditációs testületek nem versenghetnek sem megfelelőségértékelő szervezetekkel, sem egymással.

Annak érdekében, hogy a tagállamok teljesíteni tudják a rendelet követelményeit, különféle mértékben változtatniuk kellett nemzeti akkreditációs rendszereiken. Míg egyes tagállamok esetében csak néhány vagy kisebb módosításra volt szükség, másoknak alapvetően át kellett alakítaniuk akkreditációs rendszerüket. Néhány esetben akkreditációs testületeket kellett összevonni. Mára minden tagállamban, valamint az EFTA-országokban és Törökországban is van nemzeti akkreditációs testület[2].

Az átszervezés és a rendelethez való igazodás folyamata ugyan már nagyrészt lezárult, a konszolidáció azonban jelenleg is tart, és egyes esetekben a nemzeti akkreditációs testületeknek tagállami viszonylatban még meg kell erősödniük.

2.2. Határokon átnyúló akkreditálás

A rendelet megállapítja, hogy a megfelelőségértékelő szervezeteknek a székhelyük szerinti tagállamban kell akkreditációt kérniük. Három esetben azonban megengedett, hogy a megfelelőségértékelő szervezet máshol kérjen akkreditációt:

(1) Az első eset az, amikor a szóban forgó tagállam nem hozott létre nemzeti akkreditációs testületet.

(2) A második eset az, amikor a nemzeti akkreditációs testület nem végez akkreditációt az akkreditációt igénylő tevékenységre.

(3) A harmadik eset pedig az, amikor az érintett nemzeti akkreditációs testület szakértői értékelése nem járt sikerrel.

Az első esetre eddig nem volt példa, mivel minden tagállam létrehozta saját nemzeti akkreditációs testületét. A második és a harmadik eset gyakoribb, mivel nem minden nemzeti akkreditációs szervezet látja el az összes tevékenységet.

Míg a határokon átnyúló akkreditálás rendelkezései viszonylag egyszerűnek bizonyultak, az elmúlt években egyre fontosabbá vált a több székhelyű nemzetközi megfelelőségértékelő szervezetek és az alvállalkozásba adás kérdése. A Bizottság a tagállamokkal egyetértésben politikai dokumentumot fogadott el, amelyben kifejti, hogy az akkreditációs testületek hogyan járjanak el ilyenkor a többszörös akkreditáció elkerülése érdekében[3]. Az Európai Akkreditálási Együttműködés (EA) (lásd az akkreditálási infrastruktúráról szóló alfejezetet) iránymutatást fogalmazott meg arra vonatkozóan, hogy ezek a politikai elvek hogyan ültethetők át a gyakorlatba. Ezen elvek alkalmazása igényelhet még némi finomhangolást, ha már több tapasztalat áll rendelkezésre az iránymutatással kapcsolatban.

---

[2] Elérhetőségeik a Bizottság honlapján a következő címen találhatók: http://ec.europa.eu/enterprise/newapproach/nando/index.cfm?fuseaction=ab.main

[3] CERTIF 2009-06 Rev. 6.0 Cross Border Accreditation Activities (határokon átnyúló akkreditációs tevékenységek) (lásd a kísérő bizottsági szolgálati munkadokumentumot)

2.3. Szakértői értékelés

A szakértői értékelés valószínűleg a legfontosabb eszköze annak, hogy az európai akkreditációs rendszer teljesítse az európai megfelelőségértékelési rendszer minőségének biztosításával szemben támasztott elvárásokat. A sikeres szakértői értékelés előfeltétele az akkreditációs tanúsítványok kölcsönös elismerésének.

A rendelet megfelelő végrehajtásához ezért döntő fontosságú a nemzeti akkreditációs testületek közötti szigorú szakértői értékelési mechanizmus. A szakértői értékelés a nemzeti akkreditációs testületek munkájának folyamatos minőség-ellenőrzését és egyben tanulási folyamatot is jelent, mind az értékeltek, mind az értékelést végzők számára is. A szakértői értékelés az, ami megkülönbözteti és kiemeli az akkreditációt a megfelelőségértékelő szervezetek kompetenciáját és teljesítményét értékelő egyéb módszerek közül. A következő cél az, hogy tovább erősödjön a szakértői értékelés folyamata, több képzett és tapasztalt szakértői értékelő álljon rendelkezésre, és tovább harmonizáljuk a megközelítésmódokat, különösen a szabályozott ágazatban.

2.4. Európai akkreditálási infrastruktúra

A rendelet szerint a Bizottság az Európai Akkreditálási Együttműködést (EA) ismerte el európai akkreditálási infrastruktúraként[4]. Ezt egy olyan megállapodás követte, amely részletesen meghatározta az Európai Akkreditálási Együttműködés feladatait, alapító rendelkezéseit és a felügyeletére vonatkozó rendelkezéseket.

2009 áprilisában a Bizottság, az EFTA, a tagállamok és az Európai Akkreditálási Együttműködés általános együttműködési iránymutatást írtak alá, amelyben kihangsúlyozták politikai elkötelezettségüket aziránt, hogy szorosan együttműködjenek a rendelet akkreditációs fejezetének[5] sikeres végrehajtásában. Kifejezték abbéli egyetértésüket, hogy milyen fontos szerepet tölt be az akkreditáció az európai gazdaságban és számos európai szakpolitika és a kapcsolódó jogszabályok támogatásában. Az iránymutatások a rendeletben megfogalmazott célok elérése érdekében konkrét akkreditációs célkitűzéseket határoztak meg.

2010 júniusában a Bizottság és az Európai Akkreditálási Együttműködés a 2010–2014 közötti időszakra vonatkozóan partnerségi keretmegállapodást írt alá. Ez a megállapodás pénzügyi támogatást biztosít az Európai Akkreditálási Együttműködés számára annak érdekében, hogy a rendeletben előirányzott feladatait el tudja látni, és az iránymutatásban részletezett céljait teljesíteni tudja. Az Európai Akkreditálási Együttműködés uniós finanszírozásra jogosult tevékenységei a következők: a szakértői értékelési rendszerhez kapcsolódó technikai munka, információnyújtás az érdekelt feleknek, részvétel a nemzetközi akkreditálási szervezetekben, akkreditálás, a megfelelőségértékelő szervezetek bejelentése, a megfelelőségértékelés és a piacfelügyelet témájához kapcsolódó útmutatásokhoz való hozzájárulások készítése és aktualizálása, valamint a harmadik országoknak való segítségnyújtás[6].

A partnerségi keretmegállapodás kimondja annak lehetőségét, hogy az Európai Akkreditálási Együttműködés és titkársága folyamatban lévő munkái éves működési

---

4 Lásd a rendelet 14. cikkét.

5 Általános iránymutatások az Európai Akkreditálási Együttműködés, az Európai Szabadkereskedelmi Társulás és az illetékes nemzeti hatóságok közti együttműködésre vonatkozóan. HL 2009/C 116/04. http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2009:116:0006:0011:HU:PDF

6 Lásd a rendelet 32. cikkét.

támogatásban részesülhetnek. E jelentés készítésének időpontjáig két alkalommal folyósítottak éves működési támogatást, összesen 375 000 euró értékben, ami az Európai Akkreditálási Együttműködés teljes költségvetése mintegy 40 %-ának felel meg.

A támogatás a szakértői értékelési rendszer működésével és irányításával kapcsolatos munkára irányult. 2010-ben és 2011-ben 32 értékelést – beleértve az előzetes értékeléseket, a kezdeti értékeléseket, az újraértékeléseket és a nemzeti akkreditációs testületek rendkívüli értékeléseit – és 8 értékelőknek tartott képzést végeztek. Az ezen a területen végzett tevékenységek között egy olyan átfogó folyamatot is elindítottak, amely a szakértői értékelési rendszer javítását célozza. Ennek nyomán számos olyan javaslat született, amely jelenleg még tárgyalás alatt áll.

Az Európai Akkreditálási Együttműködés horizontális harmonizációs bizottsága, valamint laboratóriumi, tanúsító és ellenőrző bizottságai emellett azon dolgoznak, hogy előmozdítsák az akkreditáció egységes értelmezését, és támogassák az akkreditációt az érintett szabályozott ágazatokban. Ez számos útmutató létrejöttét eredményezte[7].

Az Európai Akkreditálási Együttműködés szintén nagyon aktív volt abban a tekintetben, hogy a Bizottság különféle szolgálatai számára biztosítsa az ahhoz szükséges műszaki szakértelmet, hogy az akkreditációt bevonják a jogalkotási projektekbe, illetve a már meglévő ágazati jogszabályokat végrehajtsák[8].

Ezenfelül az Európai Akkreditációs Együttműködés tanácsadói testületén keresztül együttműködött az érdekelt felekkel, és teljesítette a nemzetközi akkreditációs szervezetekben (ILAC/IAF) való részvételi kötelezettségét azáltal, hogy részt vett azok szakértői értékelési folyamataiban és különféle munkacsoportjaiban. Megszilárdította kapcsolatait a harmadik országokkal is azzal, hogy az EFTA és a tagjelölt országok nemzeti akkreditációs testületeit teljes jogú tagként ismerte el, és társulási megállapodásokat írt alá az európai szomszédságpolitikában részt vevő nemzeti akkreditációs testületekkel. Az Európai Akkreditációs Együttműködésnek jelenleg 35 teljes jogú és 13 társult tagja van[9].

Az éves működési támogatáson felül az Európai Akkreditálási Együttműködéssel való partnerségi keretmegállapodás tevékenységi támogatások nyújtását is lehetővé teszi az egyes projektek számára. Eddig még nem éltek ezzel a lehetőséggel.

Az Európai Akkreditálási Együttműködéssel való kooperáció összességében nagyon gyümölcsözőnek mondható. A rendelet hatálybalépése, valamint az Európai

---

7 http://www.european-accreditation.org/content/publications/pub.htm.

8 A tevékenységek nem korlátozódnak a Vállalkozáspolitikai és Ipari Főigazgatóság szolgálataira, hanem más főigazgatóságokra is kiterjednek (többek között: DG SANCO, DG AGRI, DG ENV, DG MOVE, DG CLIMA). Ennek egyik kiváló példája az európai kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS) akkreditációs és hitelesítő rendeletével kapcsolatos munka, amely során az Európai Akkreditálási Együttműködés szorosan együttműködött a DG ENTR-rel és a DG-CLIMA-val annak érdekében, hogy olyan megoldás szülessen, amely eleget tesz e jogszabályban megfogalmazott igényeknek. (A Bizottság 600/2012/EU rendelete (2012. június 21.) a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében az üvegházhatású gázok kibocsátására vonatkozó adatokat tartalmazó jelentések és a tonnakilométer-adatokat tartalmazó jelentések hitelesítéséről, valamint a hitelesítők akkreditációjáról, EGT-vonatkozású szöveg)

9 http://www.european-accreditation.org/content/ea/members.htm

Akkreditálási Együttműködésnek az európai akkreditálási infrastruktúrában betöltött új szerepe életbe lépését követően az akkreditálás megváltozott körülményeinek való megfelelés érdekében tett jelentős erőfeszítéseknek lehettünk tanúi. Az eddig elért eredményeket meg kell szilárdítani azáltal, hogy tovább erősítjük az akkreditációnak az európai megfelelőségértékelő rendszer utolsó szintjeként betöltött szerepét. Mivel az akkreditációt egyre növekvő mértékben alkalmazzák az uniós jogalkotás céljaira, ez az Európai Akkreditálási Együttműködés számára elérhető erőforrások és a pénzügyi támogatást felülvizsgálatát vonhatja maga után.

2.5. Akkreditáció a bejelentések támogatása érdekében

A rendelet egyértelműen állást foglal az akkreditáció mint módszer mellett, amellyel igazolható a megfelelőségértékelő szervezetnek az egyes jogszabályok értelmében történő „bejelentés" céljából való műszaki felkészültsége, vagyis az, hogy a szervezet képes értékelni, hogy a termékek megfelelnek-e az adott rendelet vagy irányelv követelményeinek.

Az akkreditáció előnye, hogy egy átlátható, szabványalapú tevékenység, míg a szakértői értékelési folyamat feladata a minőség összehasonlítható szintjeinek fenntartása. A nem akkreditáción alapuló bejelentéseknél más a helyzet. A Bizottság ezért a tagállamokkal egyetértésben iránymutatást tett közzé arról, hogy a nem akkreditált bejelentéseknek milyen információkat kell tartalmazniuk[10]. Mivel a nem akkreditált bejelentéseket nem kíséri minden esetben megfelelő dokumentáció, és a tagállamoknak és a Bizottságnak hosszabb idő áll rendelkezésére kifogás emelése céljából, a bejelentés folyamata ezekben az esetekben meglehetősen elhúzódó és nehézkes lehet.

Az akkreditáció bejelentési célokra való alkalmazása tagállamonként és ágazatonként eltérő. Míg egyes tagállamok kötelezővé tették az akkreditációt a bejelentés céljára, más, meglehetősen vegyes megközelítést alkalmazó tagállamok esetében nem ez a helyzet. Tény, hogy a rendelet hatálybalépése előtt, 2009 végén 2249 bejelentésből 1089 volt nem akkreditált és 1118 igen, míg 2012 júniusáig 3106 bejelentést tettek, amelyből 861 volt nem akkreditált, 2196 pedig igen. Az akkreditáció tehát sikeresen betöltötte a bejelentés támogatásában játszott szerepét. A nemzeti hatóságok és az akkreditációs testületek közötti szorosabb kommunikáció is biztosított ezáltal.

2.6. Útmutatók

A Bizottság a tagállamokkal egyetértésben útmutatókat tett közzé, amelyek a kísérő bizottsági szolgálati munkadokumentumban találhatók.

2.7. Kihívások

Míg a rendelet szilárd jogi keretet határozott meg az akkreditáció számára, az elkövetkező évek fő kihívásai azok lesznek, hogy a rendelet akkreditációs fejezete alkalmazásával megszilárdítsuk és megerősítsük a rendszert, valamint felhívjuk a figyelmet az akkreditációra és az azzal járó előnyökre. Az akkreditációval kapcsolatos számos jogi kérdésen túlmenően tovább kell erősíteni a szakértői értékelés rendszerét, amely az Unión belül a tanúsítványok folyamatos

[10] CERTIF 2010-08 Rev.1 Notification without Accreditation (akkreditáció nélküli bejelentés) (a 765/2008/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdése).

minőségbiztosításának fő eszköze. Továbbá a bejelentési célú akkreditációnak nagyobb jelentőséget kell tulajdonítani, és az uniós jogalkotásban még módszeresebben kell használni, amikor ez utóbbi a megfelelőségértékelésről és a megfelelőségértékelő szervezetek kijelöléséről rendelkezik. Ez azt is szükségessé teszi, hogy a Bizottság és az Európai Akkreditálási Együttműködés ágazati akkreditációs rendszereket fejlesszen ki annak biztosítása érdekében, hogy a megfelelőségértékelő szervezetek az egyedi követelmények területén elérjék az uniós harmonizációs jogalkotás által igényelt kompetenciaszintet[11].

3. A TERMÉKEK UINIÓS PIACFELÜGYELETI KERETRENDSZERE

Ez a fejezet arról ad áttekintést, hogy hogyan áll a 765/2008/EK rendelet fő rendelkezéseinek végrehajtása azon piacfelügyeleti keretrendszer létrehozását illetően, amely az egységes piacon elérhető minden harmonizált termékre vonatkozna majd. Ez a fejezet a fogyasztói cikkek biztonságosságáról szóló rendeletre és a piacfelügyeletről szóló rendeletre vonatkozó bizottsági javaslatot kísérő hatásvizsgálatban található információk kiegészítése.

3.1. A tagállamok által szervezett piacfelügyeletre vonatkozó követelmények

A rendelet 2010 óta konkrét követelményeket állapít meg a tagállamok által szervezett piacfelügyeletre. Többségük e követelményeknek megfelelően kiigazította közigazgatásuk szerkezetét, és egyedi megoldásokat vezetett be az említett követelmények teljesítése érdekében. A tagállamok által a rendelet alkalmazására vonatkozó kérdőívben adott válaszok[12] következőképpen foglalhatók össze:

- *A hatóságok feladatköre és megnevezése:* a legtöbb tagállamban a rendelet csak a már meglévő piacfelügyeleti tevékenységek néhány kisebb kiigazítását tette szükségessé (pl. a piacfelügyelet javítását célzó program létrehozása), mivel a tagállamok nemzeti jogszabályaikban már korábban bevezették a piacfelügyeleti eljárásokat.

- Tagállamonként eltérő *a piacfelügyeleti hatóságok közötti kommunikációs és koordinációs mechanizmus*: a kommunikációs csatornák néha informális megállapodásokon alapulnak, illetve a kommunikáció a piacfelügyeletet koordináló testületen, az új jogszabályi keretért felelős munkacsoporton vagy a piacfelügyeleti bizottságon keresztül zajlik .

- *Eljárás a panaszok nyomon követésére:* A rendeletet megelőzően a tagállamok már létrehoztak rendszereket a panaszok kezelésére. Annak ellenére, hogy ezeket a rendszereket rendszeresen aktualizálják, a tagállamok többsége szerint még tovább lehet fejleszteni őket.

- *Eljárás a balesetek és az egészségre veszélyt jelentő esetek nyomon követésére:* néhány tagállam úgy véli, hogy jobb baleseti adatbázisra van szükség, amely a sérülésekre vonatkozó jelenlegi uniós adatbázison (EU Injuries Database) alapulhatna.

---

[11] Lásd a rendelet 13. cikkének (3) bekezdését.

[12] A válaszok teljes körű áttekintése a kísérő bizottsági szolgálati munkadokumentumban található.

- *A piacfelügyeleti hatóságok hatásköreinek megerősítése:* csak kisebb kiigazításokra volt szükség a tagállamokban, mivel a végrehajtási hatáskörök többnyire összeegyeztethetők voltak a rendeletben előírtakkal. Néhány tagállamnak módosítania kellett jelenlegi nemzeti jogszabályait a rendeletnek való megfelelés érdekében.

- *A piacfelügyeleti hatóságok pénzügyi és humánerőforrásainak megerősítése:* a piacfelügyelet pénzügyi és humánerőforrásait a költségvetési megszorítások következtében a legtöbb tagállamban csökkentették, míg a tagállamok kisebb hányadában a mai napig nem tartottak szükségesnek jelentősebb kiigazítást.

- *A gazdasági szereplőkre kiróható bírságok:* A szabályokat be nem tartó gazdasági szereplőkre már a rendelet hatálybalépése előtt is róttak ki bírságokat, amelyeket bizonyos tagállamokban a piacfelügyeleti hatóságok új hatásköreinek következtében némileg módosítottak.

A rendelet kifejezett előírása alapján 2010 elején minden tagállam, valamint Izland és Törökország is tájékoztatta a Bizottságot piacfelügyeleti hatóságairól és azok hatásköréről[13]. Az erre vonatkozó bejelentések jó áttekintést nyújtanak a harmonizált termékek piacfelügyeletének terén jelentkező feladatok és a felelősségi körök felosztásáról, és fontos elérhetőségi adatokat is tartalmaznak. Ezeket az adatokat közzétettük a Bizottság honlapján[14], ami minden bizonnyal fokozza az átláthatóságot az Unió nemzeti piacfelügyeleti hatóságaival kapcsolatban.

3.2. A nemzeti piacfelügyeleti programok

A rendelet szerint[15] a tagállamoknak létre kell hozniuk, végre kell hajtaniuk és rendszeresen frissíteniük kell piacfelügyeleti programjaikat. A programokat ismertetniük kell a többi tagállammal, a Bizottsággal, továbbá azokat interneten nyilvánosan elérhetővé kell tenniük. E programok célja, hogy lehetővé tegyék más országok hatóságai, valamint általában a lakosság számára annak megértését, hogy hogyan, mikor, hol és mely területeken végeznek piacfelügyeleti tevékenységeket. A nemzeti programok emellett információval szolgálnak a nemzeti szintű piacfelügyelet általános szervezéséről (pl. a különféle hatóságok közötti koordinációs mechanizmusok, a hozzájuk rendelt források, a munkamódszerek stb.) és a beavatkozás egyedi területeiről is (pl. termékkategóriák, kockázati kategóriák, felhasználói típusok stb.).

A tagállamok többsége 2010-ben, 2011-ben és 2012-ben tájékoztatta a Bizottságot a nemzeti (általános vagy ágazati) programjairól és a szükséges felülvizsgálatokról (lásd 1. táblázat). 2012-ben a Bizottság közzétette honlapján a tagállamok, valamint Izland és Törökország legújabb nemzeti programjainak nem bizalmas jellegű, eredeti és lefordított változatát[16].

---

13 Lásd a 17. cikket.

14 http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/regulatory-policies-common-rules-for-products/market-surveillance-authorities/index_en.htm.

15 Lásd a 18. cikk (5) bekezdését.

16 http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/regulatory-policies-common-rules-for-products/national-market-surveillance-programmes/index_en.htm.

A tagállamok erőfeszítéseinek értékelése általánosan nagyon pozitív annak ellenére, hogy egyes tagállamok nagyobb hangsúlyt fektettek a piacfelügyelet általános szervezését érintő információkra, míg mások az ágazati tevékenységekkel kapcsolatos információkat helyezték előterébe, ezért az információk nem minden esetben hasonlíthatók össze teljes mértékben. Az arról szóló leírások, hogy a tagállamok hogyan szervezték meg a különféle hatóságok közötti, valamint a vámhatóságokkal való együttműködést és koordinációt, viszont lehetnének pontosabbak is.

A Bizottság a rendelet előírásainak tagállamok által történő végrehajtását azzal segítette, hogy közös nyomtatványt hozott létre az ágazati programok megtervezésére. Ez nagyban javítja a nemzeti információk összehasonlíthatóságát a különféle termékek vagy jogszabályok területén, és lehetővé teszi a piacfelügyeleti hatóságok számára, hogy megtervezzék a határokon átnyúló együttműködést a közös érdeklődésre számot tartó területeken.

1. táblázat: Nemzeti piacfelügyeleti programok – 2010–2012-es állapot

Ország	***A program típusa***[17]	***2010***	***2011***	***2012***
Ausztria	általános és ágazati	x	x	x
Belgium	általános	x	x	x
Bulgária	általános	x	x	x
Ciprus	általános és ágazati	x	x	x
Cseh Köztársaság	ágazati	x	x	x
Dánia	általános és ágazati	x	x	x
Észtország	általános és ágazati	x	x	x
Finnország	ágazati	x	x	x
Franciaország	általános és ágazati	x	x	x
Németország	általános	x	x	x
Görögország	általános	x	x	x
Magyarország	ágazati	x	x	x
Írország	általános*	x	x	x

[17] A helyzet különösen a 2012-es évre vonatkozó megközelítést tükrözi.

Ország	*A program típusa*[17]	*2010*	*2011*	*2012*
Olaszország	általános	x	x	x
Lettország	általános és ágazati	x	x	x
Litvánia	ágazati	x	x	x
Luxemburg	általános és ágazati	x	x	x
Málta	ágazati	x	x	x
Hollandia	ágazati	x	x	x
Lengyelország	általános és ágazati	x	x	x
Portugália	általános és ágazati	x	x	x
Románia	általános és ágazati	x	x	x
Szlovákia	általános és ágazati	x	x	x
Szlovénia	általános és ágazati	x	x	x
Spanyolország	ágazati	--	x[18]	x
Svédország	általános és ágazati	x	x	x
Egyesült Királyság	általános és ágazati	x	x	x
Izland	általános	x	x	x
Törökország	általános	x	x	x

*A program ágazati információkat is tartalmaz, noha azok itt nincsenek feltüntetve.

3.3. Súlyos veszélyt jelentő termékek

A rendelet a tagállamok számára általános kötelezettséget ír elő arra nézve, hogy azokat termékeket, amelyek veszélyeztethetik a felhasználók (fogyasztók és dolgozók) egészségét vagy biztonságát, illetve azokat, amelyek nem felelnek meg az uniós harmonizációs jogszabályokban megállapított termékkövetelményeknek, vonják ki a forgalomból, illetve tiltsák meg vagy korlátozzák forgalmazásukat[19]. Továbbá úgy rendelkezik, hogy amikor egy termékről – megfelelő kockázatértékelés alapján – feltételezhető, hogy súlyos veszélyt jelent, a tagállamoknak a „RAPEX”

[18] Csak korlátozott számú termék vonatkozásában.
[19] Lásd a 16. cikket.

gyors tájékoztatási rendszeren[20] keresztül a Bizottságot is haladéktalanul tájékoztatniuk kell a meghozott intézkedésekről.

Az, hogy a RAPEX-re való hivatkozás bekerült a rendelet szövegébe, ennek az információcsere-rendszernek az egységes piaci piacfelügyelet terén betöltött fontos szerepét, valamint e mechanizmus termékspecifikus rendeletekhez való kapcsolódását támasztja alá. A RAPEX-rendszerre való hivatkozás következménye volt az is, hogy a RAPEX-bejelentés kötelezettségét kiterjesztették minden olyan termékre, amely az uniós harmonizációs jogalkotás hatálya alá tartozik, beleértve a szakmai felhasználású termékeket (pl. ipari gépek) és azokat a termékeket is, amelyek az egészségen és a biztonságon felül más közérdeket sértenek (környezet, biztonság, a kereskedelmi tranzakciók tisztességessége stb.).

Ez a kiterjesztés különösen a munkavállalók védelméhez[21] és a környezetvédelemhez[22] járult hozzá, holott a rendelet végrehajtásának első két évében meglehetősen kevés új bejelentés érkezett. Emellett az általános termékbiztonságról szóló irányelv alapján érkező bejelentéseken kívül a Bizottság 20 olyan RAPEX-bejelentést kapott, amelyeket a 765/2008/EK rendelet alapján küldtek (közülük 7 vonatkozott súlyos veszélyre); 2011-ben 25 ilyen értesítés érkezett (közülük 17 jelentett súlyos veszélyt)[23]. Összesen 9 tagállam továbbított bejelentést a Bizottságnak szakmai felhasználású termékekről és olyan termékekről, amelyek az egészségen és a biztonságon kívüli egyéb közérdeket sérthetnek.

A újabb tendenciák a Bizottsághoz érkezett bejelentések számának növekedését mutatják: a Bizottság 2012-ben összesen 37 új bejelentést validált, amelyek közül 31 súlyos veszélyre vonatkozott. Ugyanebben az időszakban egy további tagállam kezdte meg a bejelentéseket. E számok várhatóan ugrásszerűen növekedni fognak, mivel a tagállamok egyre proaktívabban állnak hozzá a szakmai felhasználású termékekhez, valamint gyakorlatukat teljes mértékben hozzáigazítják a RAPEX kibővített alkalmazási köréhez.

A Bizottság részéről a rendelet végrehajtása némi erőfeszítést igényelt, ami az új bejelentések értékeléséhez szükséges szakértelem koordinációját és a működési eljárásoknak a rendszer kibővített alkalmazási köréhez való hozzáigazítását illeti. A RAPEX-bejelentések új informatikai felületének elkészítése (GRAS-RAPEX[24]) jelentős lépésnek számított az új bejelentések kezelése terén.

---

20 Lásd a 20. és 22. cikket. A RAPEX egy riasztási rendszer, amelyet az általános termékbiztonságról szóló irányelv (GPSD) 12 cikke értelmében hoznak létre.

21 Példák: egy, a mezőgazdaságban használt takarmánykeverő bejelentése, amely nem felelt meg a gépekről szóló 2006/42/EK irányelvnek, mivel végzetes balesetet okozott a bejelentő országban, és különféle veszélyes szerszámok bejelentése, amelyek nem feleltek meg a 2006/95/EK alacsonyfeszültségi irányelvnek.

22 Példák: különféle fogyasztóvédelmi felszerelések és játékcsomagok bejelentése, amelyek az 1907/2006/EK REACH-rendelet által megengedett határértéket meghaladó mértékben tartalmaztak kadmiumot, és olyan tűzijátékok bejelentése, amelyek a környezetben tartósan megmaradó szerves szennyező anyagokat tartalmaznak.

23 E bejelentések további részletei (a tagállamok értesítése, termékkategóriák stb.) a RAPEX 2010-es és 2011-es éves jelentéseinek 2. és 3. fejezetében találhatók, a következő címen: http://ec.europa.eu/consumers/safety/rapex/key_docs_en.htm.

24 A GRAS-RAPEX 2012. május 29-én felváltotta a RAPEX-REIS alkalmazást. Az új informatikai felület fejlettebb alkalmazásokat tartalmaz, amelyek között a RAPEX kapcsolattartó helyeket tartalmazó

3.4. Megfelelő kockázatértékelő módszer

Mivel a rendelet végrehajtása részben a vezető tisztségviselők szabványosítási és megfelelőségértékelési politikával foglalkozó csoportjai („SOGS”) révén történik, a Bizottság 2011-ben létrehozott egy tagállami szakértőkből álló kockázatértékelő munkacsoportot. A munkacsoport küldetése az volt, hogy tanácsot adjon a harmonizált jogszabály hatályába tartozó minden, nem élelmiszer jellegű termékkel és kockázattal kapcsolatos kockázatértékelés megfelelő módjaira vonatkozóan. A jelenlegi RAPEX-iránymutatás[25] már rendelkezik a fogyasztási cikkek kockázatértékelési módszeréről, ami bizonyára fontos referencia a tagállamok számára. A munkacsoportot a következők értékelésére kérték fel: i. a jelenlegi módszerek, amelyek főként a nem harmonizált termékekre helyezik a hangsúlyt, megfelelően figyelembe tudják-e venni a harmonizált termékekre vonatkozó jogi követelményeket; ii. hogyan lehet eleget tenni az e módszer által nem érintett, az egészségen és a biztonságon kívüli közérdekkel kapcsolatos kockázatértékelés szükségletének.

A projekt végén a kockázatértékelő munkacsoport arra a következtetésre jutott, hogy a RAPEX-iránymutatásban említett módszer ugyan megfelelő kiindulási alap, a harmonizált területre való alkalmazhatóságán azonban javítani kell az alapvető termékkövetelményekre és a vonatkozó harmonizált szabványokra való egyértelmű hivatkozások hozzáadása által. Továbbá a módszer leírásában használt kifejezéseket a tágabb értelemben vett közérdek fogalmához kell igazítani, a „sérülés” fogalma helyett a „kár” fogalmára történő összpontosítás által[26].

3.5. Általános információs támogatási rendszer – ICSMS

A rendelet szerint a Bizottságnak piacfelügyeleti tevékenységeihez kapcsolódóan általános archiválási és információcsere-rendszert kell kialakítania és fenntartania[27].

A Bizottság szakértői megvizsgálták a lehetőségeket (létező eszköz beszerzése, új eszköz kifejlesztése), és arra a következtetésre jutottak, hogy a legmegfelelőbb megoldás az ún. „ICSMS” eszköz (piacfelügyeleti információcsere-rendszer) beszerzése lenne, amely az egyetlen ilyen jellegű, jelenleg működő információs rendszer. Jelenleg az ICSMS-t 12 uniós, illetve EFTA-tagállam (Ausztria, Belgium, Ciprus, Észtország, Németország, Luxemburg, Málta, Hollandia, Szlovénia, Svédország, Svájc és az Egyesült Királyság) használja a piacfelügyeleti hatóságok kommunikációs eszközeként, az egyes termékekkel kapcsolatban végzett vizsgálatokkal és egyéb ehhez fűződő tevékenységekkel kapcsolatos információk cseréjének érdekében.

2011 novemberében a Bizottság megállapodott az ICSMS-AISBL-lel (az ICSMS-t használó uniós, illetve EFTA-tagországok piacfelügyeleti hatóságait tömörítő testület) és az LUBW-val (Baden-Württemberg környezetvédelmi és közlekedési minisztériumának környezetvédelmi intézkedésekért felelős ügynöksége, ahol az

---

legördülő menük lehetővé teszik a szakmai felhasználású termékekről szóló információk és az egyéb, az egészségen és a biztonságon felüli kockázatok feltöltését.

25 A 2009. december 16-i 2010/15/EU bizottsági határozat fogadta el, HL L 22., 2010.1.26., 1. o., http://ec.europa.eu/consumers/safety/rapex/docs/rapex_guid_26012010_en.pdf

26 SOGS-MSG N031Rev1 dokumentum vagy CERTIF 2012-01 Rev1.

27 Lásd a rendelet 23. cikkét.

ICSMS-szerver található) az ICSMS 1 940 940 euróért történő megvásárlásáról. A szerződésben meghatározottak szerint az ICSMS-AISBL és az LUBW a következőket vállalta:

– az ICSMS eszköz szellemitulajdon-jogainak átruházása a Bizottságra,

– a még nem ICSMS-tagok integrálása és képzés biztosítása az új ICSMS-tagországok számára. Az első képzések 2012 május–júniusában voltak

– műszaki támogatás és segítségnyújtás (ügyfélszolgálat) minden ICSMS-felhasználó számára,

– az ICSMS napi működtetése és a szolgáltatás minőségének biztosítása,

– az ICSMS-sel kapcsolatos know-how átadása a Bizottságnak.

Az internetalapú ICSMS átfogó információcserét tesz lehetővé az összes piacfelügyeleti testület között. A rendszerben az egyes felhasználók gyorsan és hatékonyan oszthatnak meg egymással vizsgálati eredményeket, termékazonosító adatokat, fényképeket, gazdasági szereplőkre vonatkozó információkat, veszélyességi adatokat is magukban foglaló kockázatértékeléseket, valamint a balesetekre és a felügyeleti hatóságok intézkedéseire vonatkozó információkat.

Az ICSMS egy belső és egy nyilvános részből áll. A belső felületet elsősorban a piacfelügyeleti hatóságok használják, de vámhatóságok és uniós tisztviselők is hozzáférhetnek. Ez a rész minden rendelkezésre álló információt tartalmaz (termékleírások, vizsgálati eredmények, megtett intézkedések stb.). A nyilvános felületet a fogyasztók és a gazdasági szereplők használják. A nyilvánosan látható információk csak olyan adatokat tartalmaznak, amelyek a termékre és termék nem megfelelésére vonatkoznak, de belső dokumentumokat (pl. a hatóság és gyártó/importőr közötti levélváltást stb.) nem.

Az ICSMS már több mint 47 500 termék vizsgálati eredményét és valamennyi EGT-országot figyelembe véve több mint 650 hatóság adatait tartalmazza több mint 45 irányelv vonatkozásában. A felhasználói fiókok száma 3 600. Az ICSMS-ben mind a belső, mind a nyilvános felület felhasználói meghatározott szempontok alapján kereshetnek. Lehet keresni például egyedi termékek vagy egész termékcsoportokra vonatkozó vizsgálati eredmények szerint. A termékekre vonatkozó vizsgálati eredményeket az egyes országok szerint is le lehet kérni. Az információkat emellett az egyes irányelvek alá tartozó termékek, védzáradék-bejelentések, RAPEX-bejelentések, gyártók, importőrök és kereskedők alapján is lehívhatók. A bizalmas adatok védelme hozzáférést engedélyező rendszeren keresztül biztosított.

Minden piacfelügyeleti hatóság bevihet az adatbázisban még nem szereplő vizsgált termékekre vonatkozó adatokat, és megjegyzéseket fűzhet a már meglévő termékinformációs fájlhoz, vagyis visszajelzést adhat a piacfelügyeleti hatóságok vizsgált termékkel kapcsolatos tevékenységeiről. Továbbá létezik egy olyan lehetőség is, hogy az adott termékre vonatkozó kötelezettségeket át lehet helyezni egyik hatóságtól a másikhoz (ez az úgynevezett „stafétabot-átadás”).

Mivel az ICSMS-szerződést csak 2011 novemberében írták alá, még korai lenne értékelni, hiszen csak most kezdődött el a rendszer olyan uniós országokra való kiterjesztése, amelyek korábban nem voltak tagok. Az ICSMS-ben rejlő lehetőségek terén a szerződés azonban összességében mind a Bizottságra, mind az érintett érdekelt felekre (nemzeti hatóságok, gyártók, lakosság) nézve előnyös. A rendelet alapján létrehozott általános információs támogató rendszer célja, hogy olyan politikai eszköz legyen, amely az egész Európai Unióban megkönnyíti a piacfelügyeletet, különösen a nemzeti szinten végzett vizsgálatok hatékonyságának és koherenciájának növelése által.

Az ICSMS-t használó szakértők szerint a vizsgálati eredményekre és a vizsgálatokra vonatkozó információk cseréje olyan előnyöket biztosít a piacfelügyeleti hatóságok számára, mint:

– azonnali beavatkozás: a nem biztonságos termékekre vonatkozó információkat haladéktalanul továbbítani lehet és azonnali intézkedéseket lehet hozni,

– elrettentés: a gyártók közötti „fekete bárányokat” hamarabb fel lehet ismerni és hatékonyabban szankcionálni lehet,

– a párhuzamos munka elkerülése: a piacfelügyeleti hatóságok vizsgálati eredményei azonnal elérhetők az összes tagállam számára,

– lehetőség az ágazatonkénti, termékenkénti stb. statisztikák készítésére,

– a termékek nem megfelelésével kapcsolatos minden témakör lefedése.

Ezenfelül az ICSMS értékes platform az európai piacfelügyeleti politika alkalmazása számára azáltal, hogy megteremti az alábbi tevékenységek alapját:

– a gyanús termékekkel szemben alkalmazandó széles körű piaci beavatkozások koordinálása,

– bevált módszerek kidolgozása, az általános ismeretek és tapasztalatok cseréje,

– közös megközelítés elfogadása a különféle országok piacfelügyeletére vonatkozóan (ezáltal a piaci torzulások elkerülése),

– uniós piacfelügyeleti tudástár rendelkezésre bocsátása,

– a lakosság tájékoztatása a nem megfelelő termékekről és az illetékes hatóságok elérhetőségeiről[28].

3.6. Az igazgatási együttműködés támogatása

A 765/2008/EK rendelet megteremti a jogalapot a Bizottság számára ahhoz, hogy finanszírozza és támogassa a tagállamokat az ADCO-csoport (a piacfelügyeleti igazgatási együttműködés érdekében létrehozott csoportok) tevékenységei kapcsán[29].

[28] Lásd a 19. cikk (2) bekezdését.
[29] Lásd a 32. cikk (1) bekezdésének e) pontját.

A piacfelügyeleti igazgatási együttműködés érdekében létrehozott csoportok fő célja az irányelvek technikai rendelkezéseinek megfelelő, egységes alkalmazása (tanúsítási eljárások), és ezáltal az, hogy visszaszorítsa annak a lehetőségét, hogy a tagállamok korlátozzák az igazoltan megfelelő termékek forgalomba hozatalát.

Jelenleg húsz ADCO-csoport létezik. Ezek évente mintegy 40 ülést tartanak, amelyeken az alábbi területekkel foglalkoznak: építőipar, a játékok biztonsága, zajkibocsátás, pirotechnika, rádió- és távközlési végberendezések, elektromágneses összeférhetőség, alacsony feszültségű berendezések, orvostechnikai eszközök, robbanásveszélyes légkörben való használatra szánt berendezések és védőrendszerek, nyomástartó és hordozható nyomástartó berendezések, gépek, liftek, kötélpályák, egyéni védőfelszerelés, környezettudatos tervezés, energiafogyasztást jelző címkézés, mérőműszerek és nem automatikus működésű mérőeszközök vagy kedvtelési célú kishajók. A résztvevők nemzeti piacfelügyeleti hatóságok tisztviselői, és az ülések elnökségét is ők látják el. A csoportokban a Bizottság is képviselteti magát.

Az ADCO-csoport ülésein azonban ágazatonként különböző szintű részvétel volt megfigyelhető. Egyes csoportok alacsony részvételi arányának fő oka az lehet, hogy nem tudták finanszírozni a képviselők kiutazását és szállását. Másrészről néhány piacfelügyeleti hatóság szintén az ülésszervezéssel kapcsolatos pénzügyi problémák miatt nem pályázik a csoport elnökségére.

4. AZ UNIÓ PIACÁRA BELÉPŐ TERMÉKEK ELLENŐRZÉSE

A 765/2008/EK rendelet a külső határellenőrzések szabályozási keretrendszerét is meghatározza[30]. E rendelkezések átfogó célja, hogy megfelelő ellenőrzési mechanizmusokat biztosítsanak a tagállamok számára annak ellenőrzésére, hogy a harmadik országokból származó, az Unió piacára belépő termékek megfelelnek-e az uniós jogalkotásban meghatározott követelményeknek. A rendelet e célból megállapítja a külső határellenőrzések lebonyolításának, a termékek szabad forgalomba bocsátása engedélyezésének vagy nem engedélyezésének és mindkét feladatkörben részt vevő hatóságok együttműködésének alapelveit. Ezek a rendelkezések a 339/93/EGK tanácsi rendeleten[31] alapulnak, amelyet a rendelet hatályon kívül helyezett.

4.1. Az intézkedések végrehajtása a tagállamokban

A tagállamok a következő egyedi határ-ellenőrzési rendelkezéseket hajtották végre:

- egyablakos ügyintézés megvalósítása a hatásos és hatékony határellenőrzés létrehozása érdekében,
- a határellenőrzés finanszírozásának biztosítása,
- a határellenőrzés módjára vonatkozó eljárások kialakítása,
- a határellenőrzések kiterjesztése minél több belépési pontra,
- annak biztosítása, hogy a határellenőrzések megfelelően célirányosak legyenek, és a kereskedelem megkönnyítésére ne legyenek negatív hatással,

[30] Lásd a 27., 28. és 29. cikket.

[31] A harmadik országokból behozott termékek termékbiztonsági szabályoknak való megfelelősége ellenőrzéséről szóló, 1993. február 8-i 339/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 40., 1993.2.17., 1.o.)

- írásbeli megállapodások a vám- és a piacfelügyelet hatóságok között annak érdekében, hogy erősödjön az együttműködés a határellenőrzések terén,
- a vám- és a piacfelügyeleti hatóságok közötti együttműködés javítása (pl. az információk megosztásának javítása, a piacfelügyeleti hatóságok és a harmadik országok közötti együttműködés elmélyítése),
- a vámellenőrzést végző vámtiszteknek nyújtott támogatás,
- kockázatelemzések végzése vagy ezek elősegítése,
- vámügyi intézkedések harmonizálása,
- vámtisztek képzése.

4.2. A Bizottság iránymutatása

A 765/2008/EK rendelet alkalmazásának megkönnyítése érdekében a Bizottság a tagállamokkal együtt összeállította a termékbiztonság és a megfelelés területén elvégzendő behozatali ellenőrzésekre vonatkozó iránymutatást[32]. Ez az iránymutatás a vám- és a piacfelügyeleti hatóságok munkáját hivatott segíteni azáltal, hogy javítja az együttműködés módszereit és elősegíti a helyes igazgatási gyakorlat kialakítását. Ugyanakkor az iránymutatás olyan gyakorlati kérdésekre is összpontosít, amelyekkel a vámhatóság akkor szembesül, amikor a termékbiztonsággal és megfeleléssel kapcsolatos ellenőrzést látja el.

Az iránymutatás egy általános és egy különös részből áll. Az általános rész elengedhetetlen az alkalmazandó uniós jogszabályok és különösen a biztonsági és megfelelőségi ellenőrzésekkel kapcsolatos kötelezettségek, valamint az illetékes nemzeti hatóságok közötti együttműködés megértése érdekében. Az iránymutatás különös része pedig egy gyakorlati segédeszköz a vámtisztek számára, többek között egyedi termékcsoportokra vonatkozó adatlapokat és ellenőrzőlistákat tartalmaz, amelyek megkönnyítik az ellenőrzéseket.

A Bizottság koordinálja a tagállamok azon erőfeszítéseit, hogy nemzeti szinten terjesszék és használják az iránymutatást. Kiterjedt országlátogatási programja során a tagállami tisztviselők számára a lehető legszélesebb körű útmutatást biztosítja, és megválaszolja a felmerülő konkrét kérdéseket.

Ezeket a kezdeményezéseket mind a „Vám 2013” programból[33] finanszírozzák.

5. CE-JELÖLÉS ÉS MEGFELELŐSÉGÉRTÉKELÉS

A Bizottság megállapította, hogy a gazdasági szereplők, különösen a kkv-k, nem teljesen értik, hogy mire szolgál a CE-jelölés. Ezért a 765/2008/EK rendelet a CE-jelölésre vonatkozó általános elveket is meghatározott. E tekintetben az Európai Parlament kérésére a rendelet végrehajtásának részeként a Bizottság elkötelezte vállalta, hogy információs kampányt indít a CE-jelölésről különösen a gazdasági szereplők számára (a kkv-kra összpontosítva), de egyben a hatóságoknak és a fogyasztóknak is.

---

32 http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/common/publications/info_docs/customs/product_safety/guidelines_en.pdf.

33 Az Európai Parlament és a Tanács 624/2007/EK határozata (2007. május 23.) a közösségi vámügyi cselekvési program létrehozásáról.

5.1. Információs kampány a CE-jelölésről

A CE-jelölésről szóló információs kampány célja, hogy bővítse az érdekelt felek ismereteit a CE-jelölésről. Az összesen 2 millió euróba kerülő programot a vállalkozási és innovációs program finanszírozta 2009-ben. A kampány 2010 első negyedévében indult, és 2012 márciusáig tartott.

A kampány eredményei:

– tematikus honlap létrehozása az EU/EFTA-tagállamok nyelvein, ahol egy helyen megtalálható minden információ a CE-jelölésről (http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/cemarking/index_hu.htm)

– stand létrehozása a kereskedelmi vásárokon való részvétel céljára[34]; oktató szemináriumok az összes uniós/EFTA-tagállamban (Svájc és Liechtenstein számára egy összevont szemináriumot tartottak);

– szórólapok és brosúrák az EU/EFTA-tagállamok nyelvein a szakértők és a fogyasztók számára; két videó és több promóciós anyag elkészítése; a CE-jelölés különféle ágazatokban betöltött helyzetét az EU/EFTA-tagállamok nyelvein ismertető adatlapok összeállítása, különféle cikkek a szaksajtóban;

A kampány a jelek szerint elérte a célját. A szemináriumokon és a vásárokon kapott visszajelzések (sok résztvevő[35], pozitív írásos értékelések), a tájékoztató anyagok iránti nagy igény[36] és a nyomtatott és az online média iránt tanúsított nagy érdeklődés[37] mind a kampány sikerességét jelzik.

Mindemellett az érdekelt felek CE-jelöléssel kapcsolatban feltett kérdéseinek többsége azt mutatja, hogy egyre jobban tisztában vannak a CE-jelölés jelentésével, csakúgy mint saját jogaikkal és kötelezettségeikkel. A kampány ideje alatt a Bizottság kimutathatóan több írásbeli kérdést kapott az érdekelt felektől. A kérdések összetettebbek és pontosabbak lettek, ami azt jelzi, hogy az érdekeltek egyre többet tudnak a CE-jelölésről. Emellett a honlap által nyújtott iránymutatásnak köszönhetően kisebb a hibák és félreértések lehetősége.

5.2. Útmutatás az ágazati jogalkotó és egyéb érdekelt felek számára

A CE-jelölés megfelelő használatának előfeltétele, hogy kellőképpen ismerjük a különféle termékek esetében alkalmazott megfelelőségértékelési eljárásokat. Annak érdekében, hogy a jogalkotók, a nemzeti hatóságok, az akkreditáló testületek, a megfelelőségértékelő szervezetek, a piaci szereplők és más érdekelt felek a

---

34 Részvétel az alábbi vásárokon: Hannover Messe 2010 (2010. április), Paris Hopital Expo (2010. május), London CEDIA EXPO (2010. június), Berlin IFA (2010. szeptember), Madrid Orto Pro Care (2010. szeptember–október), Krakow Eurotool (2010. október), Nürnberg International Toy fair (2011. február), Milano fair (2011. január), Hannover Cebit (2011. március), Brno (Cseh Köztársaság) Amper fair (2011. március-április), Hannover Messe (2011. április).

35 Majdnem kétezer érdekelt fél vett részt a szemináriumokon. Egyes vásárokon több mint kétezer ember kereste fel a kampány standját, míg több mint kétszáz látogató folytatott mélyebb beszélgetéseket a stand személyzetével.

36 Hatezer példányban osztottak ki szórólapokat és brosúrákat.

37 Több mint száznegyven sajtóhír/publikáció magazinokban, tájékoztató füzetekben és speciális honlapokon.

megfelelő értékelési eljárást választhassák ki, a Bizottság a következő útmutatókat adta ki:

- A SOGS-N593 EN vagy a CERTIF 2009-03 „Orientations for selecting and implementing the modules of Decision 768/2008 and SMEs specificities in the area of conformity assessment" (Iránymutatások a 768/2008/EK határozat moduljai kiválasztására és alkalmazására, valamint a kkv-kra vonatkozó egyedi megfelelőségértékelési eljárások) útmutatást biztosít az ágazati jogalkotók számára, hogy hogyan válasszák ki a megfelelőségértékelő modulokat a 768/2008/EK határozatban szereplő különböző modulok közül. Ezenkívül a megfelelőségértékelést végző bejelentett szervezetek számára is iránymutatást nyújt. A szabályozás javításának céljaival összhangban az ágazati jogalkotóknak figyelembe kell venniük a termék összetettségét, az adott ágazatban működő vállalkozások méretét (pl. kkv-k), a kérdéses technológiát, a közérdeket fenyegető kockázatot, a gyártási folyamat tömegtermelési vagy sorozati jellegét. A bejelentett szervezeteknek szintúgy kell kerülniük a gazdasági szereplők szükségtelen megterhelését, a közérdek védelmének szükséges magas szintje biztosítása mellett.

- A SOGS-N594 EN vagy a CERTIF 2009-04 „Introduction to conformity assessment of the New Legislative Framework as laid down in Decision 768/2008" (A 768/2008/EK határozatban megállapított új jogalkotási keretrendszer megfelelőségértékelésének bemutatása) c. útmutatója azoknak szól, akik még újak a minőségértékelés területén (jogalkotók, bejelentett szervezetek, gyártók). Elmagyarázza, hogy mi a megfelelőségértékelés, leírja működését és a termék ellátási láncában játszott szerepét. Továbbá kifejti az érdekelt felek szerepét, és a 768/2008/EK határozatnak megfelelően részletesen elemzi a megfelelőségértékelési eljárásokat.

- A SOGS N612 EN vagy a CERTIF 2009–08 „Using Harmonised Standards to assess the competence of Conformity Assessment Bodies in the context of the New Legislative Framework" (Harmonizált szabványok használata a megfelelőségértékelő szervezetek kompetenciájának értékelésére az új jogi keretrendszerben) főleg az akkreditáló testületeknek szól, és minden megfelelőségértékelő modul esetében leírja, hogy az EU Hivatalos Lapjában közzétett összes harmonizált szabvány közül melyek írják le azokat a feltételeket, amelyeket a megfelelőségértékelő szervezeteknek teljesíteniük kell annak érdekében, hogy a szóban forgó modul tekintetében be lehessen jelenteni őket.

A dokumentumok megtalálhatók a Bizottság honlapján[38].

[38] http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/documents/certif_doc_en.htm.